

En lille vred dreng.

Det behøver ikke altid at være forældrene, der kontakter mig, og i dette tilfælde var det en bekymret bedstemor, som med moderens tilladelse kontaktede mig for at få en tid til sit barnebarn, som bare ikke havde det godt.

Han var vred, meget vred, og han kunne ikke kravle eller gå selv, og han var lige godt et år. Der havde været foretaget forskellige undersøgelser, og moderen havde fået et træningsprogram til drengen, men det gjorde blot situationen endnu værre, for drengen syntes absolut ikke, at det var sjovt at træne det, han ikke kunne.

Jeg gik i gang med afbalanceringen, og målet var, at han skulle være i godt humør igen, for så ville hverdagen være betydeligt nemmere for alle parter. Målet var meget stressende, men stressprocenten faldt hurtigt. Han blev mere og mere afslappet og lå til sidst fuldstændig afslappet i bedstemoderens arme. Hverken mor eller bedstemor kunne huske, at de nogensinde havde set ham ligge så afslappet. Det var helt okay, at jeg skulle massere og holde på forskellige punkter - han lå lige så stille og tog imod.

Da vi testede tilbage i tid, skulle der afbalanceres på første åndedræt. Det var et stressfyldt øjeblik, men en konkylieessens kunne fjerne alt hans stress, og så var han færdig. Jeg foreslog moderen, at hun også fik fjernet stress, inden de tog hjem, for så kunne de mødes som ligeværdige, og det var hun med på. Hun fik også fjernet stress i nutid, og bagefter på det tidspunkt, hvor hun havde født drengen.

Der var nu faldet ro over den lille familie, og de skulle komme igen efter 4 uger. Der var en verden til forskel, da de kom. Udviklingen havde været enorm. Drengen havde været meget mere glad. Han var begyndt at spise og drikke selv. Hans balance var blevet meget bedre, og han kunne næsten gå selv. Stressprocenten var også faldet ganske betydeligt, så der skulle ikke laves ret meget, før han igen var fri for stress. Moderen havde også haft det langt bedre, og hun sagde, at det var simpelthen det bedste, de nogensinde havde gjort for deres dreng.

Da familien kom fjerde gang, havde drengen intet stress, og han kunne gå selv, og han brugte hele foden (han havde været tågænger, da jeg så han første gang, hvor han ville gå og måtte have støtte i form af to hænder fra mor eller bedstemor). Han var nu begyndt at interessere sig for andre børn. Det havde han tidligere ikke haft overskud til, da hans egne problemer var så massive. Hele familien var glad, og det var en stolt lille dreng, som jeg sendte ud af døren. Nu kunne han selv, og det var det, han ville.

[Tilbage til oversigten](#)